

Szabolcsi Erzsébet

Hétköznapló

Sóhajok szálltak az őszülő égbe,
 felhővé foszlottak, s visszhangzott a csend.
 Tükrömön repedés futott keresztül,
 fojtott sikolyomra csak árnyam felelt.
 Mások szavait faltam otthon éppen,
 míg fazekamban lecsót szült a gőz.
 Néztem elmerengve, mások hogy lobognak,
 s tudtam, hogy engem minden szó legyőz.
 (A számítógép tette a magáét,
 letöltött éppen egy újabb programot,
 én örültem annak, ha a nap végén
 fáradt szemeimnek néhány perc jutott.)
 Emlékfoszlányokat ragasztgatok össze.
 Vissza tavaszomba sosem léphetek.
 Rajzolok magamnak légvárat cserébe,
 s festékfoltokból ragyogó életet.
 Pillangót álmodok felhőim fölé,
 míg parancsolón nem csöng a telefon.
 Bólogatok: persze, igen, úgy van...
 S a megszokás pókjá újra körbefon.

Képzelt ízekkel

Képzelt ízekkel jó az est,
 árnyékok nőnek kopár falakra,
 hűvös álommal éled az éj,
 s nem burkolózhatom, csak szavakba...
 Vállalt szárnyaim súlya húz,
 tompán csapódom durva rögbe.
 Félek, a szürke nappalok
 elaltatnak majd mindörökre.

Légváarak felé, félúton...

Éveink sorfalat állnak,
 földetlen fővel vonulnak a percek,
 míg eltelik néhány évad... Hol is?
 Az ég hamuszín zsinórpaddlásáról
 lassan ereszkedik ránk
 holnapok foltos hálója.
 Vergődő éj takar.
 Késik a feloldozás.

